

nők lapja

Ö E S É N

BERECZKI ZOLTÁN
TOLDY MÁRIARÓL

„STÍLUSRA
TANÍTOTT,
KITARTÁSRA
NEVELT”

Bár szülei megpróbálták eltántorítani, Bereczki Zoltán mindig a zsigereiben érezte, hogy az énekesi pályát kell választania. Későbbi sikereit a Toldy Máriánál töltött idő alapozta meg, pedig mester és tanítványa kapcsolata csak egy különös fordulat után vehette kezdetét.

- Most, a beszélgetés előtt döbbenem rá, hogy valaki, aki, legalábbis hozzám képest, olyan szemérmetlenül fiatal, mint te, vajon mennyit tudhat Toldy Máriáról. Nekem, nekünk a hatvanas-hetvenes években még nagy név volt, az akkori táncdalénekes-nemzedék – Sárosi Kati, Záray Márta, Kovács Erzsí – egyik legfényesebb csillaga, de mit jelentettek ők neked, amikor cseperedni kezdted?

- Őszintén szólva, amikor felnőttem, nekem nem sokat mondtak ezek a maguk korában magasztalt nevek. Később több mindent megtudtam rólok, és megtanultam értékelni őket, de a mi generációnk már másokért lelkesedett. Én is. Amikor jelentkeztem Toldy Marika néninél, nem az vezérelt, hogy a legendás Táncdalfesztiválok egyik ikonjához szeretnék járni, én kifejezetten Malek Andrea anyukájától akartam énekelni tanulni.

- Annyira nagy hatással volt rád Malek Andrea?

- Lenyűgözött. Persze sokan voltak nagyon jók. Kovács Katit és Cserháti Zsuzsát egyenesen bálványoztam, ők a föld fölött lebegtek, és nem is mertem magam hozzájuk hasonlítani, de Malek Andi úgy énekelt, ahogyan abban a műfajban itthon csak kevesek. Annyira őszintén, olyan természetesen, manír nélkül, hogy ez követendő útnak tűnt kamaszkoromban. És mivel tudtam, hogy a mamája éneket tanít, jelentkeztem nála...

- ...miközben Andreát nem is ő tanította...

- ...de akkor ezt nem sejtettem! Olyan kézenfekvőnek tűnt, hogy a mamája foglalkozhatott vele, hogy magától értetődőnek tekintettem, és nagyon szerettem volna, ha segít megtalálni a magam útját. Egyébként, immár tudván, hogy nem a mamája volt a mestere, változatlanul meggyőződése, hogy a zenei gondolkodására nagy hatást gyakorolt Marika néni.

- Biztos így van, mert amíg Toldy Mária órákat adott, addig ő mindig ott játszott csöndben a zongora alatt. Óhatatlanul is felszívódott a hatás a pórusain keresztül. Te mióta akartál énekes lenni?

- Szerintem mást nem is akartam. Amennyire visszaemlékszem, kiskorom óta mindig akkor voltam boldog, ha zenével foglalkozhattam. Mindegy volt, hogy magamban vagy hangosan, de amint tehettem, énekeltem. Úszni is azért szerettem, mert amíg róttam a hosszokat, magamban mindig tudtam önfeledten dalolni. De énekeltem a buszon, az iskolában, ahol csak lehetett, vagy hallgattam az LGT-t, a V'Moto-Rockot, Máté Pétert, Cserhátit, aztán jött a Michael Jackson-mániám...

- Mondd, szegény szüleid nem esnek kétségbe? Mindig ezer ifjú indul el azzal a hittel, hogy ő lesz majd az új Freddie Mercury, és aztán évszázadonként jó ha háromnak sikerül...

- Ilyen a művészi pálya. Meg a sportolói is. Mindenki világmegváltó tervekkel vág neki, és csak milyen kevesen futnak be...

- És még akiknek sikerül, azok sem lesznek boldogok, mert egyre növekszik bennük a rettegés, hogy meddig tart, mikor jön netán a hanyatlás, a kudarc.

- A szüleim is megpróbáltak szép finoman másfelé terelgetni. Számítástechnikai szakközépiskolába jártam, aztán egy közgazdasági sulit előkészítőjébe, remélték, hogy valamelyik elcsábít, de ez sehogyan sem akart megtörténni. Makacsul kitarítottam. Belőlem vagy énekes les, vagy énekes! Aztán jött egy sorsfordító esemény, még ha akkor nem is tűnt annak. Anyukámmal elmentünk egy musical-előadásra. Neki nagyon tetszett, nekem nagyon nem. Úgy is viselkedtem. Mocorogtam, megjegyzéseket tettem, és anyu rendesen leszidott. Én, a kamasz, azt mondtam neki, ha most felmennék a színpadra, egyedül jobban elénekelném a darabot, mint ők együttvéve. Ebből lett elege az anyukámnak, és elmagyarázta, hogy könnyű innen hőzöngéni, de ahhoz, hogy egyáltalán felállhasson valaki a színpadra, rengeteget kell tanulnia. Hányavetin megjegyeztem, hogy akkor keressen nekem valakit, aki tanítana. Anyu nekiállt, végigkérdezte az ismerőseit, és összegyűjtött négy nevet. A cetlin legelől Toldy Mária állt, mondtam,

Bereczki Zoltán önálló koncertjén megmutatta a közönségnek azt a 20 éve őrzött kazettát, amelyre énektanárnője az órák anyagát felvette

akkor próbáljuk meg őt. Odamentünk, ő tájékoztatott, hogy nála évfolyamok vannak, ezért év közben nem szokott felvenni senkit, de most valaki elment Németországba, és ha megfelelek, kivételesen beugorhatok a helyére. Énekelgettem, ő bólintott, hogy rendben, de én ahelyett, hogy kapva kaptam volna a lehetőségen, nagyképűen azt mondtam, körülnézek előbb más helyeken is, azután döntök. El is indultunk, de a folyosón drága anyukám már nem bírta tovább, és tajtékozva nekem esett. Mit képzelek magamról?! Honnan ez a beképzeltség?! Amikor mindenki tülekszik, hogy Toldy Mária tanítványa lehessen, én itt megjászom magam, és ugyan mire?! Végiggondoltam, amit mondtok, és visszamentem. Így lett belőlem Toldy Marika néni tanítványa, és ez, mint kiderült, az egész pályámat megalapozta.

– Meg tudnád fogalmazni, mit tanultál tőle?

– Egy egészen más, számomra merőben új világba kerültem. Éppen musicalt, a már legendás Fame-et próbálták, ennek a kellős közepébe csöppentem bele, egy nagyon friss,

Egykor tanár és tanítvány, most inkább két jó barát

lendületes, kreatív társaságba, ami eleve hihetetlen energiákat szabaddított fel bennem, és aminek következtében ráéreztem a közös munka örömeire. Ez a szellemiség nagy ösztönzést adott. Marika néni stílusra tanított. Kitartásra nevelt, a mind keményebb munka örömeire. Magabiztosságot adott, hogy tudjak hinni magamban, a tehetségemben, és arra terelgetett bennünket, hogy bízzunk egymásban, mert ez adja az alapját annak, hogy a színpadon megszülethessenek a csoda.

Ő tudatosította bennem az önmegbecsülés fontosságát. Hogy az érvényesüléshez az is hozzátartozik, hogy kellő intenzitással képviseljem magamat, az érdekeimet, és pontosan tisztában legyek az értékeimmel. Ne próbáljak többnek látszani, de kevesebbnek egy fikarcnyival se. Ugyancsak rengeteget jelentett, hogy ott együtt dolgozhattunk a férje, Malek Miklós stúdiókurzusain, és általa megismerhettük azt az addig titokzatos világot, ami szintúgy része a szakmának, mint az, miként képzünk egy A vagy C hangot. Marika néni után jött a főiskola, bár közben arról ábrándoztam titokban, hogy valójában a popzenei pálya vár rám.

– Miért? Ott könnyebb csajozni egy koncert után?

„Ő tudatosította bennem az önmegbecsülés fontosságát.”

– A sikernek erre a járulékos részére, talán a szemérmességem, talán a bambaságom okán, sokáig nem gondoltam. Sőt, maga a siker sem volt igazán célom. Előfordult, hogy játszottam olyan musicalekben, amelyekből szétrobbant a színház, de csöppet sem mámorosított, inkább feszélyezett, mert esetenként nem voltam benne annyira jó, de az örjögést akkor is megkaptam.

– Akkor mi az, amire azt monddod, megérte?

– Amikor harmóniában tudok élni önmagammal és a világgal.

– Nemsokára csoda vár rád, megszületik a másod-

dik gyermeked.

– Erről nem akarok és nem is fogok beszélni.

– Az elsőről, Zorkáról még én csináltam veled riportot...

– Felelőtlen voltam akkor, talán tíz éve még belementem ilyesmibe.

– Szerinted kára lett belőle?

– Igen. Vannak, akik emiatt tartózkodnak tőle, mások pedig ezért próbálnak közeledni hozzá. Nem mindig a saját értékei, teljesítménye alapján ítélik meg, és ez lehet teher is. Többet nem teszek ilyet.

– Te mit gondolsz teljesítménynek?

– Például, ha huncutul néz, vagy ragyogó arccal mosolyog. Létezhet ennél nagyobb teljesítmény a világon?

SZEGŐ ANDRÁS